

ушь че была Божія воля да отхвърлятъ Българитѣ многогодишнія хумоть и да си завладѣятъ пакъ свободатъ; и че Св. Димитрій былъ изоставилъ Гръцитѣ и разорената имъ отъ Норманитѣ църква въ Солунъ; и че былъ дошълъ къмъ Българитѣ носящи имъ помощъ. Това чудо („Mirakel“) увлѣкло слѣдъ себе си всичкитѣ духове. Българитѣ и селянитѣ зели се за оружіето. Петръ се увѣнчалъ за Царь на Българитѣ и Гръцитѣ; современно былъ постановенъ въ Търново единъ новъ Митрополитъ Василь въ пълна независимостъ отъ Цариградскія Патріархъ“. Тѣхъ разказва въ Исторіята си К. Иречекъ, но като се зхмни въ съображеніе по горѣ изложенното, що разказва Раковски: то всѣки ще сжгльда важни противорѣчія; вижда се впрочемъ, че Иречекъ не се е ржководилъ отъ доброжелателни и благоволни къмъ Българитѣ Историци, въ тоя си разказъ за коронасванъето на Асѣня въ църквата Св. Димитрія; защото: като оставимъ другото на страна, ніе не можемъ да си представимъ и да повѣрвами, че „условени т. е. подкупени мъжіе и жени сж могли безъ висшето предварително предназначаніе на вліятелнитѣ Боляри и на самитѣ братія Петра и Асѣня, както и на черковната глава (былъ Патріархъ или Митрополитъ), сж могли да издѣйствуватъ за да се превзгласи, былъ кой былъ, царь на Българитѣ; че дѣйствително такивато мъжи и жени сж могли да сждѣйствуватъ на предварителното начинаніе на казаннитѣ висши учреждения и лица, може да се вѣрва; но—*сами отъ себе си*, „да сполучатъ за да се превзгласи Царь Български, и то подъ тежкото Гръцко иго“, това не можемъ да повѣрвами, понеже мислимъ че това не е было „играчка“. Освенъ това, ако се приемни разказъ-тъ на Иречека за достовѣренъ, тогава трѣба да се приемни: че по него време не е имало въ Търново и въ околноститѣ му, никакви политически и малко много хора съ по възвишенни патріотически чувства, освенъ горѣупомянутитѣ „условени“, т. е. подкупени чловѣци. Това мислимъ не може никакъ да се приемни за справедливо. —

При това, има и друга неразборія, Иречекъ казва: че